

vil dog sige en enkelt Ting. Han udtalte i Fjor om Læge Erslev følgende, som staa ganske for hans egen Regning — han læste ikke noget som helst op i denne Forbindelse — han sagde om den Ansættelse: „Med den Ansættelse har jeg intet haft at gøre. Jeg har overhovedet aldrig set Læge Erslev, men jeg har ganske vist hørt om ham, at han har været langt nede i Morfinmisbrug“. Det er altsaa hans egne Ord, saa følger han til: „Dr. Muus og Overlæge Norrie, Sundhedsstyrelsens Formand og Næstformand, som kendte hans tidligere Forhold, for hvem han fremstillede sig personlig, og som tillige havde faaet oplyst, at han i tidligere Vikariater havde virket tilfredsstillende, mente, at hans Tilstand for Tiden var saadan, at det var fuldt ud forsvarligt at sende ham derover“, og saa følger han til — det er ogsaa for hans egen Regning: „Det er velbekendt, at Morfinister kunne rette sig fuldstændigt“ — ikke midlertidig, men fuldstændigt — „lige saa vel som Alkoholister“. Det ærede Medlem sammenstillede altsaa Morfinisterne og Alkoholisterne: begge kunde rette sig fuldstændigt. Det er en bekendt Sag, at Alkoholisterne kunne rette sig. Folk, der have været meget forfaldne til Brug af Spiritus, kunne blive fuldstændigt Afholdsmænd og være det hele deres Liv, kunne rette sig fuldstændigt, som det ærede Medlem siger. Der kan altsaa ingen Misforstaaelse være. Men i Aar er det ærede Medlems Erklæring gaaet ud paa det stik modsatte. Det er ganske umuligt at sammenholde disse Erklæringer uden at faa det Indtryk, at naar Erklæringen i Aar gik ud paa, at Morfinisme var uehelbredelig, at de, der vare forfaldne til Morfin, saa godt som aldrig rettede sig, saa har det ærede Medlem virkelig været paavirket af Situationen. Man kan ikke lade være at tænke saaledes, at for det ærede Medlem eksisterer der ikke alene Venskaberklæringer, men ogsaa Fjendskaberklæringer. I Fjor havde det ærede Medlem Brug for en Fortolkning. Det drejede sig da om Læge Erslev, som han ganske vist ikke selv havde været med til at ansætte paa Anholt, men, som han forklarede i Eftermiddags, han følte sig forpligtet til at forsvare Sundhedsstyrelsens Adfærd. Den Gang havde det ærede Medlem Brug for en lempelig Fortolkning af det Kendskab, som Lægerne efterhaanden have erhvervet sig med Hensyn til Brugen af Morfin og dens Følger. I Aar har det ærede Medlem Brug for det modsatte, ja, saa kommer han til et helt andet Resultat, stik modsat det, han kom til i Fjor. Men et Medlem

af Sundhedsstyrelsen, hvis Opfattelse af et saadant bestemt lægeligt Spørgsmaal kan variere i Løbet af et Aar, efter som han vil forsvare en Mand eller angribe en Mand — er Befolkningen tjent med, at han sidder i Sundhedsstyrelsens Lægeraad?

Jeg skal nævne en Ting til, det er den meget omtalte Erklæring, det ærede Medlem sendte til Sundhedsstyrelsen under 28. December. Den har været draget stærkt frem her i Aften, har ogsaa været sammenholdt med Karantænelæge Clod-Hansens Skrivelse af 15. Januar og forskellige andre Skrivelser. Det er ikke Indholdet af disse Skrivelser, jeg her vil ind paa. Der er et helt andet Forhold, som jeg synes, man ogsaa bør have frem ved denne Lejlighed. Det er Maaden, det er kommet paa. Sundhedsstyrelsen ønsker at faa at vide, hvorledes Karantænelægen synes om sine Medhjælpere, Dr. A. og Dr. B. Det fremgaar af de Aktstykker, der her foreligge, at saadan er Forholdet. Det ærede Medlem fra Saksjøbing som Medlem af Sundhedsstyrelsen gaar saa den 27. December op til Karantænelægen; han siger i sin Skrivelse af 28. December: „I Henhold til min Aftale henvendte jeg mig i Gaar . . .“ til Karantænelægen, siger, at han kommer efter Opfordring af Sundhedsstyrelsen for at tale med ham om disse bekendte Læger og deres Forhold. Det ærede Medlem har saa en Samtale med Clod-Hansen. Saa gaar han hjem og skriver et Referat af denne Samtale op. Dette Referat sender han til Sundhedsstyrelsen, og denne gør saa — det fremgaar af Skrivelsen af 4. Januar — sin Indstilling til Dels paa Grundlag af disse det ærede Medlems Oplysninger fra en privat Samtale. Aldeles bortset fra, hvorvidt det ærede Medlems Referat er rigtigt eller ikke rigtigt, maa jeg sige, det er en ganske forkastelig Fremgangsmaade, det ærede Medlem har brugt. Vil man have en Erklæring fra en Autoritet eller fra en privat Mand, og man vil bruge den offentligt til noget som helst, der vedrører den paagældende Mand eller andres Stilling, maa man paa en eller anden Maade have denne Mands Navn bagved. Dersom det ærede Medlem vil gaa den Vej, han her er gaaet, ja, saa kan han gaa den, at han kan skrive op, naar han kommer hjem, eller skrive op straks: I min Samtale med Karantænelægen har han forklaret saadan og saadan om disse Mennesker. Men saa har det ærede Medlem en eneste Ting at gøre, og det er at faa den paagældende Mands Erklæring om, at hans Fremstilling